

fig repræsenteret i dette Thing, flytter Sovedindsflydelsen nødvendigvis over i det andet Thing; det vil slet ikke kunne undgaa. Det er i det Hele taget en meget farlig Sag for et Almueparti at drive henimod store Kampe; de begynde med Død i de lovgivende Forsamlinger, men Ingen veed, hvor de ende. Lad os se paa vor egen Historie, som det ærede Medlem for Raskov (L. Sjørgensen) paaberaabte sig; hvorledes er det saa gaaet? Er det ikke i de voldsomme Kampe, at Almuen i Landet er bleven trykket ned i den ringe Stilling, den var i, og er det ikke gennem de rolige Forhandlingers Gang, at man er kommen bort fra de daarlige Tilstande og ind i bedre Forhold? Lad os derfor hellere blive i de rolige Forhandlingers Gang istedetfor at reise de store Kampe, hvoraf Ingen veed, hvad Følgerne ville blive. (Højmark: Hvem reiser dem?) Ja, hvem reiser dem, spørger det ærede Medlem. Jeg veed godt, at det ærede Medlem tror sig aldeles uskyldig deri, tror, at han kan gaa hen og vaske sine Hænder, og det tror maaste hele Folkethinget med. Efter hvad det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) udtalte, vil Folkethinget jo nu blot se til; men det er virkelig en altfor ringe Rolle for Folkethinget blot at se til, og det turde vel være en Følge af den Virksomhed, det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) har udfoldet, at Folkethinget nu kun ser til. Folkethinget er kaldet til at spille en mere aktiv Rolle end den, det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds har bragt det til, og de Herrer skulde søge at komme til at spille en mere aktiv Rolle end den kun at se til. De ærede Herrer ere jo aabenbart i nogen Uro angaaende den midlertidige Bevillingslov, De have givet. (Modsigelse.) Ja, hvorfor skulde De ellers vedblive at vende tilbage til den og øffe Regjeringens Forklaring over, hvorledes den vil bruge den midlertidige Bevilling osv.? Regjeringen har jo slet ikke sagt Noget om denne Ting, og saa kunde De jo forholde Dem rolige, indtil De idetmindste faae, hvorledes den vil benytte den; det er jo ikke umuligt, at Regjeringens Tausshed yderligere har foruroliget de ærede Medlemmer. Jeg synes derfor, at De ikke kunne gjøre noget Bedre, end hvad jeg sagde forleden, nemlig at se at komme bort deraf ved at gjøre Deres — ikke Alt — men Deres til, at der kunde komme en Finantslov istand, medens Rigsdagen er samlet, og medens det endnu er Tid til at afværge de Følger, som kunde flyde af en midlertidig Bevilling.

Berg: Jeg skulde svare mine to ærede Modstandere, der ere bleve til tre, den ærede firdste Taler (N. Andersen), det ærede Medlem for

Thisted (Sagd) og det ærede Medlem for Sølsinger (Thomsen). Det gjør mig ondt, at min ærede Kollega fra Rerteminde (N. Andersen) er bleven saa fortrydelig over, at jeg brugte den spøgefulde Yttring om ham at kalde ham Overconseilspræsident. Han maatte jo kunne forstaa, at det kun var en Spøg; jeg havde virkelig ikke troet, at jeg havde havt den Grund til at sige det, som han nu anfører, nemlig, at han i 1873 gav Ministeriet Estrup Anvisning paa Provisoriet i 1877; thi havde jeg vidst det, havde jeg sagt det mere for ramme Alvor. Det ærede Medlem var meget barsk imod mig ved at omtale, hvad jeg havde sagt angaaende hans Stilling i 1875 til Ministeriet Jonnesbechs Afgang. Han var lige især med at fremsætte det i en Form, som jeg ikke tør gjentage, da den høitærede Formand stoppede ham. Den Sag er dog overmaade simpel. Det ærede Medlem var mellem de 85 eller 86, som stemte mod Ministeriet dengang, og var med til den Afkord, som Flertallet i Fællesudvalget sluttede, hvorefter det skulde gaa af. Det ærede Medlem var saaledes med til at hjælpe dette Ministerium bort; det er saa aabenbar Sandhed, at det forbauser mig, at det ærede Medlem kan vende det om til det Modsatte eller gjøre Forsøg paa her i Salen ikke blot at vende det om til det Modsatte, men ogsaa med Tilføielse af uparlamentariske Yttringer. Det ærede Medlem har Ret deri, at det vilde være ubehageligt for Folkethinget, hvis det skulde bestaa af eet politisk Parti; det vilde i enhver Henseende være ubehageligt baade for Forhandlingen her, for Drøftelsen af de Anliggender, som ligge for, men ogsaa for Forholdet ude i Befolkningen. Det har jeg aldrig ønsket skulde finde Sted, men det ærede Medlem maa dog ikke vende sig særlig til mig angaaende Høires Forvinden af dette Thing. Det ærede Medlem sagde jo forleden Dag, at jeg havde været ham behjælpelig med at blive her, og nu idag siger han, at jeg er gram mod Høire. Han maa jo i saa Henseende henvende sig til sin ærede Chef Conseilspræsidenten, det er han, der er gram mod Høire her i Thinget; det er han, der den ene Gang efter den anden faar Høire til at forholde herfra. Før han den 7de Mai opløste Thinget første Gang, udtalte jeg under Navn — ganske vist udenfor denne Sal —, at det var aldeles usforsvarligt, dersom man tænkte paa at afbryde Finantslovsforhandlingerne dengang og opløse Folkethinget. Det ærede Medlem maa altsaa ikke rette nogen Anklage mod mig for, hvad hans egne Benner formentlig have opfordret den ærede Regjering til at gjøre, og for de Følger, som denne Handling af den ærede Regjering har havt. Jeg antager nemlig, at den ærede Regjering ialtsald staar i en saadan Forstaaelse med sine Benner